

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Til fru Ebba Strange vil jeg sige det samme, som jeg sagde ved andenbehandlingen, hvor jeg synes, jeg både var klar og pædagogisk: Regeringen har klart erkendt – det står også i udvalgsbetænkningen – at kommunerne med føje kan sige, at de her foreliggende tre lovforslag berettiger til en drøftelse mellem kommunerne og staten om en eller anden form for kompensation til kommunerne.

Jeg har også åbent og ærligt gjort rede for, at jeg gentagne gange har forhandlet med Kommunernes Landsforening, at der var fremsat tilbud, og jeg har tilmed i betænkningen accepteret, at det kan skrives, at jeg ikke har benægtet, at jeg under forhandlingerne har tilbudt at give også de kommunale elever i sundheds- og socialuddannelserne refusion for en del af lønnen under skoleophold. Det er fuldstændig rigtigt, og vi har også givet enkelte andre tilbud.

Regeringens synspunkt var, at hvis vi skulle lave en handel her og nu med kommunerne, skulle det være en endelig handel, og vi syntes, vi gav et vældig godt tilbud, men kommunerne forbeholdt sig ret til under alle omstændigheder at føre sagen frem under kommuneforhandlingerne, og derefter siger regeringen, at så vil vi gerne have lov at drøfte det hele under kommuneforhandlingerne. Vi prøver ikke at løbe fra noget som helst, heller ikke fra de tilbud, vi har givet, men jeg vil gerne føje til, at regeringen foretrækker en generel kompensation til kommunerne frem for en mere bureaukratisk ordning med refusion af en del af lønnen; så også af den grund synes vi at sagen hører hjemme under kommuneforhandlingerne. Jeg kan hilse fra indenrigsministeren og sige, at den slags sager altid bør løses i forbindelse med kommuneforhandlingerne, for ved kommuneforhandlingerne om de generelle forhold mellem stat og kommune er der så mange gynger og karruseller, så mange elementer, at uretfærdighederne fra kommune til kommune derved bliver mindre, end hvis man løser de enkelte spørgsmål hver for sig.

Jeg håber, at jeg hermed har illustreret regeringens meget gode vilje til at finde en løsning med kommunerne i sammenhæng med alle de andre ting mellem regeringen og kommunerne, som Folketinget også har lagt på bordet. Der kan snart sagt ikke vedtages noget lovforslag herinde, uden at det påvirker kommunernes

økonomi, og det samles sammen og drøftes én gang om året, og når der gives kompensation, gives den med tilbagevirkende kraft. Sådan er det, så der er ingen, der bliver snydt.

Men én ting må jeg sige helt åbent og ærligt, nemlig at nogle arbejdsgivere og kommuner vil tjene på det og andre tabe; man kan ikke garantere, at alle stilles lige. Sådan er det!

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Skal vi nu ikke være helt fair og oprigtige og sige til ministeren, at i sidste ende taber alle på den måde, det bliver finansieret på. Pengene skal ind et eller andet sted, og derfor tror jeg nok, at ministeren vil erkende, at til syvende og sidst vil alle tabe også på denne ordning. Når man vedtager større offentlige udgifter, f.eks. PKU, taber alle på det. Det, jeg har understreget kraftigt, er – og dér er jeg nok i den meget specielle situation at måtte sige, at vi måske er enige med Socialdemokratiet – at vi skal gøre noget ved arbejdsløsheden og noget for at bevare arbejdspladser.

Jeg har ikke fået svar fra Socialdemokratiets ordfører på det, jeg sagde tidligere, nemlig at det, vi er så deprimerede over, er, at resultatet af det her vil blive, at når man presser arbejdsgiverne til at tage flere unge ind, kommer der flere uddannede arbejdsløse ud i den anden ende af systemet. Det er en meget enkel og logisk beregning, som jeg godt forstår at Socialdemokratiet ikke har kommenteret, for den er meget ømtålig for Socialdemokratiet. Det er nemlig konsekvensen af systemet, og så kan Socialdemokratiet sige, at vi skal gå ind for nytænkning osv., men skal det absolut gå ud over de arbejdsløse, at man skal have nytænkning i Folketinget?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Først til hr. Køpke Christensen. Selvfølgelig er det ikke noget ømtåligt spørgsmål for Socialdemokratiet at tale om ledighed. Det er det største problem, vi har her i landet, og vi er villige til i enhver situation at gøre noget konstruktivt for at bekæmpe det. Jeg synes, det er lidt for billigt af Fremskridtspartiet at bruge netop en sådan sag, hvor vi vil prøve at skabe uddannelsespladser for nogle unge mennesker,